

Nastal čas zabudnutia

Keď z tejto chvíle ubúda a emócie sú hore nohami.
Môj tep slabne, bôľ prebúdza sa ďalšími pádmi.

Ďalekú trasu som ubehla tomuto biednemu životu.
Prechádzam úmorenou tmavou cestou na západ, trmáčam sa, hľadám útratu.

Slovami prázdnymi kričím do nory zániku a roním slzy clivoty.
Preťatím som naštrbila svoj sľub, viac už nie som plná čistoty.

Schyluje sa k ľahkému povetrí sťa pocity dusené.
Smútok ostáva, nádej zutekala i nadšenie v duši mojej nosené.

Ako byť oddaný životu svojmu, nepýtať sa, neprahnúť po šťastí?
Prebúdza sa slnečný svit, pobúdam s nádejou, že strach sa vytratí.

Svetlo, ktorým moja silueta sa vytráca, chabne,
pociťujem chlad
a výčitky zradné...
túžim rojčiť
veľa a hodne.

Škárami rôznymi sa premávam
a na perách trpkosť samú schovávam...
po pôde rúhavej žiaľ opäť nachádzam.

Blúdiť je zbytočné, trápiť ma to neprestane.
Cítim sa náhle tak blízko k pravde, ktorú denne naháňame.

Ležím osamote,
ležím a usínam,
usínam a snívam.
Trávu kolísať vídam,
svetom sa míham
a z role stálice sa dívam.